

ΠΑΡΑΡΤΗΜΑ ΡΩΜΗΟΥ ΞΕΡΟ,

ΓΡΑΜΜΕΝΟ ΕΤΣΙ 'ΣΤΟ ΦΤΕΡΟ.

Τοῦ Μήτσοῦ κοσμοχαλασιᾶ — καὶ πόλεμος 'στὴν Κηφισσιᾶ

Κι' εἶπε ὁ πρίγκηψ Δῆμαρχος' στῶν βλάμηδων τὸ κόμμα:
'ὦ βλάμηδες, ποῦ σᾶς φιλῶ κίθε στιγμή' στὸ στόμα,
ζωσθῆτε τὰ σελάχια σας καὶ πάρτε τὰ τουφέκια,
τῆς τσέπαις καὶ τοὺς κόρφους σας γεμίστε μὲ φυσέκια,
μὲ σιδερένια ρόπαλα ἐλάτε καὶ μαγκούραις,
μὲ κάμαις, μὲ χασάπικα μαχαίρια καὶ κουμπούρις.

Εἰς τῆς 'Αθίνας τὰ χωρῖα γὰρ πόλεμο θὰ πᾶμε,
κ' ἐκεῖ σὰν κλέφταις τοῦ βουνοῦ θὰ πλοῦμε καὶ θὰ φᾶμε
Κι' ἂν δὲν ἐβγοῦν μὲ τούμπανα καὶ λύραις οἱ χωριάταις,
ἂν μᾶς γυρίσουν ἔξαφνα κατάμουτρα τῆς πλάταις
καὶ ἂν καμμὰ ὑποδοχὴ 'στὸν Πρίγκηπα δὲν γίνῃ,
σᾶς θέλω τότε, βλάμηδες, ρουθοῦνι νὰ μὴ μείνῃ.

'Ὅπολος δὲν ἔλθῃ νὰ ταχθῇ μὲ τὸ 'δικό μας κόμμα,
ἄς πέσῃ, ἄς ξεκοιλιασθῇ, ἄς ἀπομείνῃ πτώμα'
κ' ὅπου κανένα βλέπετε Μελᾶ ἢ Φρεαρίτη,
στιγμὴ μὴν τὸν ἀφίνετε νὰ σᾶς χωθῇ 'στὴ μύτη.
Κανεὶς ἐχθρὸς τοῦ Μήτσοῦ σας δὲν πρέπει νὰ ὑπάσχη...
ἂπ' ἄκρη σ' ἄκρ' ὁ χαλασμός, κτυπάτε πολεμάρχοι.»

Εἶπε αὐτὰ, κ' ἐσήκωσε 'στὸ πόδι τὸ μπουλοῦκι,
στραβὰ στραβὰ ἐβάλθησαν τῶν βλάμηδων οἱ κοῦκοι,
μὲ μαναβέλαις μπόγιδων ὀπλίσθησαν τὰ χέρια,
μέσ' στὰ σελάχια ἀστραφταν κουμπούρια καὶ μαχαίρια,
μέσ' σὲ καρότσαις ἄγρια στρωθῆκαν παλληκάρια,
κ' ἔκαρφωθῆκαν κόκκιναις παντιέραις σὲ κοντάρια.

Κι' ὁ Πρίγκηψς ἔκίνησε μὲ ὄλο τὸ λεφοῦσι
καὶ τὸ Χαλίνδρι διάβηκε καὶ φθάνει 'στὸ Μαροῦσι'
ἄλλ' ὅμως φαίνεται ἐκεῖ σὰν σκοῦρα πῶς τὰ βρῆκε,
κ' εὐθὺς σειστός καὶ λυγιστός 'στὴν Κηφισσιᾶ ἐμπῆκε.
'Εμπρὸς αὐτός, κ' ὁ κύριος Λεβίδης ἂπ' ὀπίσω,
κ' οἱ ἄλλοι ἀρκαντάσηδες βαστούσανε τὸ ἴσο.

Φιλεῖ καὶ ἀγκαλλάζεται μ' ὅποιον ἐμπρὸς του εὔρη,
καὶ δίχως νᾶναι φίλος του καὶ δίχως νὰ τὸν ξεύρη.
Μὰ καὶ τῶν καροτσέρηδων τ' ἀλόγατα ἀκόμα
νομίζει πῶς χιλιμντροῦν γὰρ τὸ 'δικό του κόμμα,
κ' ἓνα φιλὶ τοῦ ἔρχεται νὰ δώσῃ καὶ σ' ἐκεῖνα,
καὶ νὰ ποτίσῃ καὶ αὐτὰ μὲ μπόλικη ῥετσίνα.

'Στὸν Πλάτανο τῆς Κηφισσιᾶς γὰρ δέστε πανηγύρι!
ἀγγούρια πᾶνε κ' ἔρχονται. ἀρνιά, κρασιᾶ καὶ τσίροι'
κ' ὁ Δῆμαρχος 'Ελληνικὴ σηκώνοντας' παντιέρα
χορεύει πρῶτος τὸν συρτὸ μὲ χάρι καὶ ἀέρα,
νὰ δεῖξῃ βέβαια μ' αὐτὸ εἰς ὄλο τὸ ἀσκέρι
πῶς ἂν καὶ εἶναι Πρίγκηψας καὶ τὸν συρτὸ τὸν ξέρει.

Μπάμ! μπούμ! βροντοῦνε τούμπανα, βαροῦνε καὶ ζουρ-
[νάδες
καὶ κατενθουσιάζονται οἱ τόσοι κουβαρντάδες.

Πηδᾶ κ' ἢ βράκα 'στὸ χορό, πηδᾶ κ' ἢ φουστανέλλα,
χέρια καὶ πόδια κόβονται, πετειοῦνται τὰ καπέλα
καὶ μὲ μανία κ' ἔκτασι φωνάζουν Ζήτω ὄλοι,
ὁποῦ θαρρεῖς κ' ἐπήρανε ἂπ' τὸν Χαμίτ τὴν Πόλι.

'Εκεῖ κοντὰ ἐχόρευαν καὶ κάμποσοι Μελᾶτοι,
χωρὶς 'στοῦ Μήτσοῦ τὸν σωρὸ νὰ ρίξουν ἓνα μάτι.
'Ακοῦς ἐκεῖ γιὰ τὸν Μελᾶ νὰ στήνουνε παντιέρα,
κ' οὔτε καμμὰ ὑποδοχὴ νὰ γίνῃ κ' ἐδῶ πέρα!
'Ακοῦς ἐκεῖ νὰ μὴν ἐλθοῦν 'στοῦ Μήτσοῦ τὸ μπουλοῦκι,
ποῦ ἤλπιζε τοὺς ψήφους των νὰ πάρῃ μονοκοῦκι.

'Εμπρὸς λοιπόν, τί κάθεσθε, ἀντάμηδες, ἀκόμα;
καὶ ὄρησαν μ' ἀλαλαγμὸν καὶ μὲ ἀφροὺς 'στὸ στόμα,
ἀλλὰ καὶ Τοῦρκοι τοῦ Μελᾶ οἱ ἄνθρωποι ἂν ἦσαν
δὲν θ' ἄλεφταν οἱ Σουτσοῖται ποτὲ μὲ τόσην λύσσαν.
Κάθε γερός παλληκαρᾶς ξεζώνει τὸ σελάχι
καὶ συγκροτεῖται φονικὴ ἐκ τοῦ συστάδην μάχη.

Καὶ μέσ' 'στὸν ἥλλο ἔξαφνα λαμποκοποῦν μαχαίραις
καὶ γαλιναῖς ξεσχίζονται καὶ κόκκιναις παντιέραις,
ἀνεβοκατεβαίνουνε κινέκλαις καὶ μαστούνια,
ἀνοίγουν κ' αἱματόνονται κεφάλια καὶ ρουθούνια,
κτυπιέται κάθε πρόσωπο, κτυπιέται κάθε ράχη
καὶ μ' αἷμα μαῦρον βάφονται οἱ Μαραθωνομάχοι.

Κι' ὁ Πλάτανος τῆς Κηφισσιᾶς μικτὸν ἀκούει θρηνον
κ' ἢ ρίζι του ποτίζεται μὲ αἷματα 'Ελλήνων.
Καὶ ποιὸς τὸ ξέρει ἂν μ' αὐτὸ τὸ αἷμα καμμὰ 'μέρα
δὲν ἀπλωθῇ πλὸ φουντωτὸς ἀπάνω στὸν ἀέρα
κ' ἀφίγη ἴσκιο πλὸ πολὺ κάθε πυκνός του κλάδος,
πρὸς δόξαν καὶ τοῦ Πρίγκηψος καὶ τῆς κλεινῆς 'Ελλάδος